

## Arrest

nr. 122 478 van 14 april 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn dient op 24 mei 2013 een aanvraag in ter verkrijging van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Haar echtgenoot is erkend als vluchteling bij beslissing van 16 december 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ter kennis gegeven op 19 december 2011.

Op 21 augustus 2013 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum type D.

Op 14 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in ter verkrijging van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Op 9 december 2013 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum type D.

Dit is de bestreden beslissing met als motivering:

*“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.*

*Overwegende dat de te vervoegen echtgenoot op 16/12/2011 werd erkend als vluchteling van Somalische origine.*

*Overwegende dat de aanvraagster een eerste aanvraag tot gezinshereniging indiende op 24/05/2013, htezij anderhalf jaar later. Deze aanvraag werd op 21/08/2013 geweigerd. Een beroep bij de RVV tegen deze beslissing is nog steeds lopende.*

*Overwegende dat betrokkene op 14/10/2013 een tweede aanvraag gezinshereniging indient op grond van dezelfde documenten als in de eerste aanvraag.*

*Overwegende dat de te vervoegen vreemdeling nog steeds niet bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer [A.M.M.] een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in casu echtgenote, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.*

*Bovendien bevat de huidige visumaanvraag geen ziektekostenverzekering op naam van de aanvraagster. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet.*

*In zijn verzoekschrift ten aanzien van de RVV (betreffende de voorgaande beslissing tot weigering) roept de advocaat van betrokkene art 8 EVRM in. Echter verzaakt de advocaat in het expliciet aanbrengen van concrete elementen die zouden kunnen aantonen dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervonden wordt bij de uitvoering van een beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Het eenvoudige feit dat de te vervoegen echtgenoot een erkend vluchteling is, betreft op zich alleen geen grond tot schending van art 8 EVRM. Huidige visumaanvraag bevat bovendien geen enkel ander bijkomend element waaruit zou moeten blijken dat art 8 EVRM in dit geval zou prevaleren ten aanzien van de geldende rechtmatige toepassing van de Belgische Vreemdelingenwet. In casu dient dan ook gesteld te worden dat een schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.*

*De visumaanvraag wordt gewigerd...”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Zij stelt dat haar echtgenoot een in België erkende vluchteling is zodat een gezinsleven met haar echtgenoot in Somalië onmogelijk is. Er is weliswaar geen inmenging in het familieleven van de verzoekende partij omdat het een eerste binnenkomst in het Rijk betreft maar de verwerende partij is er toe gehouden over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen. Aldus moet geverifieerd worden of de verzoekende partij en haar echtgenoot elders hun gezinsleven kunnen uitoefenen, wat de verwerende partij nagelaten heeft te doen.

Nergens blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid het gezinsleven elders verder te zetten terwijl het de verwerende partij gekend was dat verzoeksters echtgenoot een erkend vluchteling is. Aldus zijn artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht geschonden.

## 2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat een visum gezinshereniging aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. "

De verzoekende partij betwist in haar eerste middel nergens dat door haar geen bewijs van een ziektekostenverzekering werd voorgelegd. Terwijl de verzoekende partij evenmin concrete elementen aanbrengt, op grond waarvan aannemelijk zou kunnen worden gemaakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen bewijs werd geleverd van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De verzoekende partij haar enige kritiek heeft betrekking op de vermeende schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In antwoord op verzoekende partij haar kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"(...)

Verweerder merkt voorts op dat de verzoekende partij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit werd geschonden door de bestreden beslissing op voldoende nauwkeurige wijze dient aan te tonen, opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou worden gemaakt.

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, vermits zij zich enkel beroept op het feit dat haar partner werd erkend als vluchteling in België.

In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding echter geheel terecht gemotiveerd dat het eenvoudige feit dat de te vervoegen echtgenoot een erkend vluchteling is, op zich alleen geen grond betreft tot schending van art 8 EVRM.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. VR. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke scheiding om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder wijst geheel ten overvloede naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen." (R.v.V. nr. 101.960 dd. 29.04.2013)

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.03.2013, laat verweerder gelden dat -los van de vaststelling dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent- niet is aangetoond de feitelijke omstandigheden van de verzoekende partij haar situatie gelijkaardig zijn als deze in het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst.

Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in casu wel degelijk nader werd gemotiveerd nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, doch werd terecht vastgesteld dat de verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot vage en algemene beschouwingen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. "

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de echtgenoot van de verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011. De echtgenoot van de verzoekende partij heeft dezelfde nationaliteit als de verzoekende partij, namelijk de Somalische.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing of uit de nota blijkt dat betwist wordt dat er een huwelijk is gesloten tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot die in België een erkend vluchteling is en dat dit feit de verwerende partij gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing. Het bestaan van een gezinsleven mag dus vermoed worden.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

*“In zijn verzoekschrift ten aanzien van de RVV (betreffende de voorgaande beslissing tot weigering) roept de advocaat van betrokkene art 8 EVRM in. Echter verzaakt de advocaat in het expliciet aanbrengen van concrete elementen die zouden kunnen aantonen dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervonden wordt bij de uitvoering van een beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Het eenvoudige feit dat de te vervoegen echtgenoot een erkend vluchteling is, betreft op zich alleen geen grond tot schending van art 8 EVRM. Huidige visumaanvraag bevat bovendien geen enkel ander bijkomend element waaruit zou moeten blijken dat art 8 EVRM in dit geval zou prevaleren ten aanzien van de geldende rechtmatige toepassing van de Belgische Vreemdelingenwet. In casu dient dan ook gesteld te worden dat een schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat in het kader van de beoordeling van de nietigverklaring van de bestreden beslissing het nut niet kan ingezien worden van het motief dat stelt dat er geen concrete elementen zijn die wijzen op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verder is het motief dat stelt dat het eenvoudige feit dat de te vervoegen echtgenoot een erkend vluchteling is op zich alleen geen grond vormt tot schending van artikel 8 EVRM niet foutief maar bevat dit motief geen antwoord op het aangebrachte element dat in casu de verzoekende partij en haar echtgenoot om deze reden niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Zo weliswaar een huwelijk met een erkend vluchteling niet van rechtswege een verblijfsrecht doet ontstaan kan evenwel niet ontkend worden dat in casu de verzoekende partij en haar echtgenoot de Somalische nationaliteit hebben en de erkenning als vluchteling al een ernstige hindernis is om het gezinsleven in het herkomstland uit te oefenen. Zoals de verzoekende partij opmerkt is haar echtgenoot een door België erkend vluchteling zodat niet kan verwacht worden dat hij teruggaat naar zijn herkomstland, waarvan de verzoekende partij ook de nationaliteit heeft, om het gezinsleven verder te zetten. Voorts is het evident dat van verzoekende partij niet kan verwacht worden dat zij hindernissen aanreikt betreffende alle overige landen ter wereld waar zij geen banden mee heeft. In elk geval blijkt in casu niet dat de verwerende partij een grondige belangenafweging heeft gemaakt en heeft nagegaan of er een billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de belangen van de gemeenschap enerzijds en de belangen van de verzoekende partij anderzijds. Er is niet onderzocht of door de erkenning van vluchteling hoofdens de echtgenoot van de verzoekende partij er voor de verwerende partij geen positieve verplichting bestond om het recht op gezinsleven te handhaven. De beschouwingen van de verwerende partij in de nota omtrent de toepassing van artikel 8 EVRM doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat de verwerende partij niet verplicht is het niet bestaan van een schending van artikel 8 EVRM te motiveren is irrelevant. Zij dient alleszins een belangenafweging te maken. In casu blijkt niet dat de verwerende partij een ernstige belangenafweging heeft gemaakt en er rekening mee hield dat de verzoekende partij een ernstige hindernis aanbracht om het gezinsleven elders uit te oefenen. Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De verwijzingen in de nota naar rechtspraak zijn niet dienstig nu niet is aangetoond dat deze zaken handelden over een verzoekende partij die een Somalische echtgenoot heeft en erkend vluchteling is.

Door louter te stellen dat het eenvoudige feit dat de te vervoegen echtgenoot een erkend vluchteling is, wat op zich alleen geen grond tot schending van artikel 8 EVRM betreft, kan geen nauwkeurig onderzoek afgeleid worden noch een belangenafweging afgeleid worden en komt dit motief kennelijk onredelijk over. In die mate is de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM geschonden en is het onderdeel gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

## **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN